

FESTIVAL!

JENNIFER
JOHANSSON

FESTIVAL!

 SAGA
EGMONT

JENNIFER
JOHANSSON

Jennifer Johansson

Festival!

Saga

Festival!

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2003, 2018 Jennifer Johansson och SAGA

Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726001143

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Jag tror att alltsammans började den där dagen när vi var hemma hos Maria på fika. Det var en solig dag i slutet av juli, precis när sommaren är som mest sommar – när det surrarflugor överallt och luften känns tjock av värme. Ingen av oss var varmt klädd, men vi svettades ändå.

Jag heter Matilda och har nyss fyllt fjorton. Maria och Anneli är mina bästa vänner. Jag har ridit tillsammans med dem sedan vi var åtta år gamla.

Anneli har nästan alltid sitt hår kortklippt. Det brukar spreta åt alla håll, och det gjorde det den här dagen också. För det mesta är Annelis hår väldigt ljust, men ibland får hon för sig att hon ska färga det svart eller lila. Och när Anneli får för sig saker brukar det inte dröja många minuter innan de är genomförda. Men den här sommaren hade Annelis hår sin naturliga ljusa färg.

Maria behöver inte färga sitt hår svart. Hon är adopterad från Colombia och har det mest kolsvarta hår jag någonsin har sett, och hennes ögon är så mörkt bruna att de också ser nästan svarta ut.

Jag är lika blond som Anneli, fast jag har nästan alltid haft håret långt. Den här sommaren nådde det halvvägs till midjan.

Mina ögon är blå. Pappa säger att jag är så gul och blå att jag ser ut som en svensk flagga.

Vi tre, Anneli, Maria och jag, brukar rida på Lennys stall. Lenny är en rolig gubbe som tror att han är cowboy på riktigt. Han kan bära sig lite konstigt åt, men han är snäll innerst inne. Numera känner vi honom så väl att stallet

nästan känns som hemma. Vi har fått egna nycklar och kommer och går som vi vill.

Hästar är såklart det bästa vi vet.

Men det gällde inte hästen som Marias pappa nyss hade ställt på bordet.

- Den är ju *gräslig!* sa Maria.

Hennes mamma och pappa skrattade.

Hästen var nästan sextio centimeter lång. Den var gjord av porslin, som hade målats i grälla färger. Det var omöjligt att säga vilken ras hästen skulle föreställa. Egentligen var den mest lik en fet ko. Fet och vindögd.

Den *var* verkligen gräslig.

- Jag håller med, sa Marias pappa. Det är därför vi frågar. Vad ska vi göra?

Marias pappa heter Magnus och äger en leksaksaffär som heter Barnlandet. Marias mamma Kicki är lärare på högstadiet och råkar vara klassföreståndare för vår klass.

- Det är väl bara att slänga bort den, sa Anneli, lika drastisk som vanligt.

- Men det är ju just det, sa Kicki. Vi har fått den av min moster. Hon skulle bli väldigt, väldigt ledsen om vi inte hade kvar eländet.

- Låt fåntratten bli ledsen då, tyckte Anneli. Hon tystnade tvärt, och jag kunde nästan se hur hon bet sig i tungan. Det var kanske inte lämpligt att kalla sin klassföreståndares moster för fåntratt.

Kicki och Magnus skrattade gott.

- Det är inget ont i "fåntratten", förstår du, sa Kicki till Anneli. Vi vill inte göra henne ledsna. Så vi kanske måste ha den här saken framme.

- Ni kan väl ta fram den när ni vet att hon ska komma och hälsa på, sa jag. Så slipper ni se den resten av tiden.

Magnus skakade på huvudet.

- Hon talar aldrig om när hon ska komma. Det ringer bara på dörren, och så står kärr - han avbröt sig, hostade till och fortsatte sedan - så står hon där, menar jag.

Kicki fnissade och Magnus rodnade. Det såg ganska gulligt ut.

Maria hade suttit tyst en stund. Nu kläckte hon ur sig:

- Jag vet vad vi kan göra!

Kicki slutade skratta. Alla tittade på Maria.

- Barnlandet, fortsatte Maria. Vi kan väl använda den i skyltningen på något sätt.

- Tror du inte att det skulle skrämma bort kunderna? undrade Anneli.

Magnus såg eftertänksam ut.

- Det kanske skulle kunna fungera, medgav han. Om man gör en ganska rolig skyltning. Vi skulle kunna blanda med några monstermasker och sådant. Men det måste göras snyggt, så att inte moster Karin blir ledsen.

Magnus tystnade och såg på Kicki.

- Vad tror du? frågade han.

Kicki ryckte på axlarna.

- Det kan säkert gå, tyckte hon. Det ger oss i alla fall en anledning till att ställa undan den medan vi funderar. Om Karin skulle komma hit. Den gamla kärringen.

Alla skrattade medan Magnus bar in hästen i huset.

Lite senare pratade vi om Annelis föräldrar. Annelis pappa heter Tony och hennes mamma Kristina brukar kallas för Kicki, precis som Marias mamma.

Ett tag kallade vi dem Maria-Kicki och Anneli-Kicki för att skilja dem åt. Men det blev lite jobbigt. Det var enklare att kalla Annelis mamma för Kristina.

- De hade i alla fall tur, menade Magnus. Det är många som inte har fått något nytt än.

- Jag vet, sa Anneli.

Annelis mamma och pappa jobbade på pappersbruket i stan tills en massa folk fick sparken där. Just då råkade Lenny få en ny idé om hur han skulle kunna dra folk till sitt stall. Idén innebar att han behövde fler medhjälpare på stallet, och Annelis mamma och pappa behövde bara gå utan jobb i någon månad innan Lenny anställde dem.

- Fast vi får väl se hur det går, tillade Anneli. Nu när de börjar jobba.

- Just det, sa Kicki. Det är i dag, va?

Anneli nickade.

- Ni skulle ha hört pappa muttra i morse.

- Vad då? sa Maria. Är han inte glad över sitt nya jobb? När han får vara på ett stall och allt?

- Sådär, sa Anneli. Han är väl inte alltför förtjust i hästar. Maria skakade på huvudet.

- Vilken konstig människa, fnös hon.

- Det går säkert bra, lugnade Kicki. När han får vänja sig vid hästarna. Det är ju ett roligt jobb, mycket utomhus och ganska fritt. Eller hur?

Men Anneli verkade inte helt övertygad.

Marias mamma skulle vara med i en teaterföreställning på kvällen och var tvungen att göra sig i ordning. Anneli, Maria och jag cyklade ut till stallet för att ta reda på hur det gick för Tony och Kristina.

Vi cyklade förbi handelsträdgården på väg ut mot stallet och jag såg min långa, smala pappa huka sig inne i ett av växthusen.

Jag avundades honom inte. Det måste vara fyrtio grader varmt där inne, minst.

- Vill de inte att vi ska jobba på handelsträdgården i år? sa Anneli.

- De har inte sagt något, svarade jag. De tycker nog att vi kan få en ledig sommar till. Innan vi blir fast med jobb ...

- ... och pojkvänner, fyllde Anneli och Maria i samtidigt.
Min pappa tjarar nämligen alltid om att vi snart kommer att ha pojkvänner.

"Och jobb", brukar pappa säga. "Och sedan blir det barn. Barn och hund och Volvo."

Min pappa heter Ingvar och pratar en hel del.

"Och barnen och hunden och Volvon kommer att kosta så mycket att ni inte har råd med hästar längre."

"Ta det lugnt nu", brukar jag säga till honom. "Det är bara Anneli som ens har funderat på pojkvän hittills."

"Ja, men hon har väl hunnit med tre stycken", säger pappa då. "Minst. Så i rättvisans namn borde det vara dags för dig och Maria snart."

Det är ungefär i det läget jag brukar ge upp, skaka på huvudet och gå till något annat rum.

- Vem är det där? sa Maria och väckte mig ur mina tankar.

Jag hörde ett surrande ljud. Tre mopeder var på väg mot oss.

- Det är de från 9B, sa Anneli. Tobias och Jesper och ...
Mitt hjärta hoppade över ett slag.

- ... och Daniel, avslutade Anneli.

9B är parallellklassen. Skolan där vi går är så pass liten att det bara finns två niondeklasser. Alla vet vem alla är. Jag tror till och med att Daniel vet vem jag är.

Okej, jag ska erkänna. Jag hade tittat lite på Daniel under den här våren. Och på det sista discot var det väldigt nära att han bjöd upp mig. Tror jag. Men jag vet inte säkert.

De tre killarna surrade fram mot oss. Vi fick hålla åt sidan på den smala vägen, eftersom de naturligtvis måste köra i bredd. Maria satte ner foten och stannade vid vägkanten. Anneli och jag balanserade nästan stillastående på cyklarna.

Tobias, Jesper och Daniel nickade lätt bakåt med huvudet. Det var deras sätt att hälsa. Sedan surrade mopederna vidare inåt stan.

Jag blev irriterad på mig själv för att mitt hjärta bankade snabbare. Jag har absolut ingen lust att skaffa pojkvän - *och hund och Volvo* ... Jag vill vara hästtjej ett tag till.

Men ändå bankade det i bröstet.

Jag vände mig om och såg efter de tre surrande mopederna. Det var då Anneli gav mig en blick. Hon öppnade munnen för att säga något, men jag skakade på huvudet och Anneli stängde munnen igen.

Bara det var ganska ovanligt. Att Anneli stängde munnen utan att säga något.

Lennys stall ligger nära en skog som sträcker sig långt inåt landet. Mitt inne i skogen ligger Kattberget och den gamla herrgården med stallruinen där folk trodde att det spökade förr. På grund av ryktena kallas stallruinen fortfarande Spökstallet. Anneli, Maria och jag har upplevt flera äventyr kring Spökstallet. Det var i samband med ett av de äventyren vi fick våra ponnyer.

När vi kommit fram till stallet började vi med att gå in och hälsa på ponnyerna. Min lilla Trocadero är en shettis. Hon är döpt efter läsken Trocadero. Nästan alla hästarna på Lennys stall är döpta efter vilken sorts läsk hårremmens färg påminner om, och Trocadero är ett fuxsto. Hon börjar bli lite gammal, men än så länge kan hon springa ifrån både Schizan och Loka.

Schizan är Annelis ljusbruna welshponny, en valack. Och Loka är ett skimmelsto som Maria äger. Loka är yngst av hästarna och fortfarande lite busig. Det är kanske tur att det inte är Anneli som äger Loka. Det skulle kunna hända mycket med en så vild tjej på en så busig häst ...

Vi fick (!) hästarna av en filmproducent när vi hjälpte till med att avslöja några skurkar. För att få dem fick vi tillbringa en natt bundna i Spökstallet, men det var det värt när vi fick veta att filmproducenten skulle köpa våra favoritponnyer till oss. Han nöjde sig inte med det utan betalar deras foder och stallplats också. Lenny får en stor check från filmbolaget varje månad och ser väldigt belåten ut!

När vi hade klappat om ponnyerna gick vi ut på stallgården. Där stod Fredrika med ett par stora hästar och hade föreläsning för Annelis föräldrar.

Fredrika är min storsyster. Hon har jobbat på stallet så länge jag kan minnas. Hon har lika långt och blont hår som jag - och som vår mamma. Förr brukade pappa säga att mamma, Fredrika och jag var som tre ryska dockor, likadana fast i olika storlek. Men nu är både Fredrika och jag nästan lika långa som mamma, så han har slutat säga så.

Fredrika höll de två hästarna i tyglarna. Jag kände igen dem nu. Det var Stella och Lupus, två hästar som Lenny hade köpt förra hösten.

Stella är ett arabsto, fullständigt kolsvart så när som på en vackert tecknad stjärn i pannan. Lupus är en hingst, ett stort italienskt kallblod.

Jag borde kanske tala om att varken Annelis mamma eller pappa har någon direkt erfarenhet av hästar. Deras första veckor på stallet skulle nog bli lika mycket utbildning som jobb.

- Jag tänkte att vi skulle börja med stora hästar på en gång, sa Fredrika. Sedan känns det hur lätt som helst med små ponnyer. Som leksaker ...

Fredrika avbröt sig när hon såg oss tre komma.

- Hej, sa hon. Välkomna till dressyrskolan. Eller snarare, snabbkursen i att leda en häst i tyglarna.

Fredrika log och gav Annelis pappa Lupus tyglar.

- Led in honom i stallet, kommenderade hon med ett leende.

Tony tog emot tyglarna och tog ett par steg mot stallet. Tyglarna sträcktes, men Lupus rörde sig inte ur fläcken. Tony vände sig om och såg på den stora hingsten. Han drog prövande i tyglarna, men Lupus var fullständigt orörlig.

- Kom här, kissemiss, sa Tony och drog i tyglarna igen.

Ingen reaktion.

Då försökte Tony skämta. Han gick bakom den stora hingsten och försökte skjuta på. Lupus rörde sig inte ur fläcken, men det gjorde däremot Tony - när Lupus frustade till. Det var ingen stor rörelse, och jag kanske var den enda som la märke till saken. Men jag såg tydligt att Tony ryckte till. Han tog snabbt ett par steg bort från Lupus bakben.

Normalt kanske jag inte alls skulle ha tänkt på det. Men på grund av det som skulle komma att hända senare glömde jag aldrig den där lilla rörelsen.

- Du måste vara bestämd, sa Fredrika. Dra i tyglarna och gå mot stallet.

Tony nickade utan att säga något. Sedan såg jag att han andades ganska djupt innan han började dra i tyglarna.

Lupus såg lugnt på honom, som om kallblodet funderade på olika alternativ. Och sedan följde han efter Tony mot stallet med lufsande steg.

- Bra, Tony! ropade Fredrika. Ta honom till spiltan. Och du följer efter med Stella, fortsatte Fredrika och gav tyglarna till Annelis mamma.

Kristina ledde in arabstoet utan problem.

- Bind upp dem, ropade Fredrika. Jag kommer strax, ska bara byta några ord med tjejerna.

Fredrika vände sig mot oss för att säga något. Men hon hann aldrig.

En minibuss körde in på stallgården. Det känns konstigt att kalla den för minibuss, för den var egentligen väldigt stor. Men det var inte en stor landsvägsbuss, om ni förstår vad jag menar.

Bussen stannade rakt framför oss.

Dörrarna öppnades och åtta japaner steg ut. Jag vet precis hur det här låter, men det är faktiskt sant. De var åtta stycken. Alla såg nästan exakt likadana ut. Alla log brett. Och alla bar på var sin stor kamera.

- *Excuse me*, sa en av dem på engelska. *There are no hotel rooms in town. Somebody say we can sleep here. Yes?*

"Det finns inga hotellrum i stan", översatte jag automatiskt för mig själv. "Någon har sagt att vi kan bo här."

Fredrika nickade förvirrat.

Kapitel 2

Jag log för mig själv hela vägen medan jag cyklade hemåt. Jag kom längs allén med björkarna och kunde knappt vänta med att få berätta för mamma och pappa. Ytterdörren stod öppen på vid gavel som den alltid gör under sommaren, och Anne-Marie skällde ivrigt när hon såg mig komma.

Anne-Marie är vår hund. Hon har två små egenheter; dels älskar hon potatis, en rotfrukt som de flesta hundar inte brukar vara så förtjusta i, dels är hon världens sämsta vakthund. Hon skäller alltid högt och länge när någon i familjen kommer hem, men när det dyker upp okända är hon alldeles tyst. Men vi tycker självklart om Anne-Marie ändå.

Jag slängde cykeln mot husväggen som jag alltid gör. Jag vet att jag borde ställa den i cykelstället eller åtminstone på sitt stöd, men jag har inte gjort det hitintills. Jag har ingen lust att bli vuxen. Inte riktigt än. Cykeln fick halvligga i gräset som vanligt.

Vi bor i ett gammalt fint trähus som pappa byggde om när jag var liten. Vi har ett stort vardagsrum och ett nästan lika stort kök på nedervåningen. På övervåningen finns de tre sovrummen; mammas och pappas stora, och så de mindre där Fredrika och jag sover. Bakom huset ligger växthusen och allt det andra som hör till handelsträdgården. Mamma och pappa lever på sin handelsträdgård. Man blir inte rik på det, säger pappa, men han menar att det är ett väldigt fritt jobb, och att man får träffa mycket folk. Särskilt om somrarna.

Jag klappade om Anne-Marie och gick in. Mamma och pappa var inne i köket; pappa höll på att steka falukorv i vanlig ordning, medan mamma skrev ut fakturor till handelsträdgårdens kunder.

Pappa steker nästan alltid falukorv när det är hans tur att laga mat. Han skulle aldrig erkänna det, men jag tror inte att han egentligen kan laga någon annan mat. Så det blir ofta korv till middag.

Mamma heter Ulla och är, som sagt, lika blond och blåögd som sina döttrar. Hon är också väldigt lugn av sig, vilket kan vara bra när man bor ihop med pappa. Min pappa kan ha lite speciell humor ibland nämligen.

- Och Matilda har varit på stallet? sa han nu.
- Ni kan aldrig gissa vad som har hänt, sa jag.
- Lenny har en ny idé? föreslog pappa.
- Det har han säkert, medgav jag. Men det är inte det jag menar just nu.

Anne-Marie skällde utanför. Jag tittade ut genom fönstret och såg Fredrika komma gående genom allén. Hon hade tydligen fått skjuts hem med Annelis föräldrar - deras bil försvann just ute på vägen.

När Fredrika hade kommit in berättade vi om japanerna.

- Och de hade inte bokat några rum? sa mamma.
- Nej, sa Fredrika. De bara dök upp. Åtta stycken, och de ser precis likadana ut. Likadana kläder och likadana kameror. De sa att hela stan var fullbokad nu. Det är ju först industrimässa och sedan gatufestivalen, så jag kan förstå att det är fullt på hotellen.

- Men ni hade rum åt dem?
- Ja. Det finns rum i annexet. Det är väl inte lyxhotell precis, men de verkade fullt nöjda.

- Vad ska de göra här då? frågade pappa nyfiket.

Fredrika och jag såg på varandra.